

ὅπως σοῦ εἰπαν, γιατὶ ἡ ἀγάπη σου τὸ ζήτησε, τὰ μάτια σου μὲ φέραν ώς ἐδῶ. "Ελα μαζί νὰ φύγουμε. Τὸ χωρὶς θὰ είνε δ τάφος μου. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ μείνω. Ή σπηλιὰ τοῦ Μαύρου βράχου είνε δική μας. Κλέφτης θᾶβγω καὶ θὰ τοὺς δεῖξω ὅτι ἔμαθα νὰ πολεμάω.

"Απάνω ἀπ' τὴ γωνιὰ τὸ κρεμασμένο λυχνάρι ταιτσίζε ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτό του λάδι, ἀκούστηκε σᾶν ἄτονο μοιρολόγι μέσα σ' αὐτὴ τὴν σιγαλιά. "Η Ρηγιώ δάγκωσε τὰ δάχτυλά της γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ κατόπι ἔκαμε δυὸς δρασκελιές πρὸς τὴν ἀρματωσιὰ τῶν σκοτωμένων ἀδερφῶν της. Πῆρε τὸ δίκοπο μαχαίρι ποῦ ἡ λάμα του ήταν βαμμένη σὲ χολή, καὶ ἀφρισμένη ἔπεσε στὰ στήθια του. Γυναῖκα μὲ σῶμα καὶ καρδιὰ ἀντρίκια δὲν λιγοκάρδισε. Πόσες φορὲς καθεὶς μαχαίριὰ κι' αὐτὰ τὰ λόγια φώναζε θριαμβευτικά:

"Γιὰ τὴν Πατρίδα, γιὰ τὴν τιμὴν μου, γιὰ τὸ χωριό. Κοντὰ τὸ μεσημέρι οἱ χωριανοὶ εἶδανε τὸν Παπᾶ-Βασίλη νὰ θάβῃ τὸν στρατῆ χωρὶς τὰ στρατιωτικά του ροῦχα καὶ φαλμῳδίες πένθιμες. Σᾶν ἑτελείωσε τὸ κιδούριασμα, ἀκούστηκεν ἡ μάννα τοῦ λιποτάχτη ποῦ ρέκαζε κι' ἐκαταριότανε τὴν στρίγγλα, ποῦ σκότωσε τὸ παιδί της, ἀναθεμάτιζε τὸν παπᾶ ποῦ ἔθαψε τὸν ἀκριβό της σᾶν κολασμένο, ἀφαλό το κι' ἀσχώρετο.

M. Λ. ΡΟΔΑΣ

(1914)

„Υπαγόρευσις ἐπιστολῆς πρὸς ἀπόντα σύζυγον

«.... Ναι, χρουσέ μου ἀνδρούλη μου, ἀφ' ὃτου λείτεις ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου, δὸλα μοῦ φαίνονται μαῦρα καὶ σκοτεινά. Μόνη, κατάμονη, δὲν ἔχω ἄλλη συντροφιὰ παρὰ μόνο τὴ γλυκειά σου ἐνδύμισι. Σου στέλνω, ἀγάπη μου, χίλια φιλιά, καὶ σ' ἔχω διὰ βίου πάντα στὴν καρδιά μου.... "Η πιστὶ σου Πηνελόπη."»